

Skøn madkasse fyldt med kærlighed

Først var der to stykker rugbrød med æg og tomat, så kom der et par stykker med leverpostej og agurk, spegepølse eller pølser flækket på langs og lidt remoulade og ristede løg i en stribe i midten. Til sidst det sirligt smurte stykke med enten rosiner, figenpålæg eller bedst af alt: mørk pålægschokolade med banan ovenpå. En enkelt gang i mellem kunne der også befinde sig et lille stykke kage eller en chokoladekiks i kassen. Så kunne det ganske enkelt ikke blive ret meget bedre, og bare tanken om min skolemadpakke kan også den dag i dag få min mave til at rumle, og mine tænder til at løbe i vand.

Jeg var en heldig pige, for mine madder var smurt af min mor, og hvert enkelt stykke var, trods travlhed og masser af gøremål, pakket ind hver for sig i folie og kærlighed. At min skoletaske derudover om sommeren også var fyldt med æbler eller mirabeller, hentet i køkkenhaven, inden afgang på cyklen, fortæller vel både noget om min appetit og glæden over en kasse fyldt med mad og kærlighed hjemmefra.

En madkasse, der var fyldt med sunde og nærende ting, men også med noget, der efter manges mening, ikke bør befinde sig i børns kasser med mad. Dette tænkte jeg ikke over den gang. Overhovedet ikke. Jeg glædede mig til spisefrikvarteret hver eneste dag, hvad enten maden blev spist på en bænk i solen og skyllet ned med lunken skolemælk, eller den i vinterhalvåret måtte indtages i larm og sur, brugt luft i skolens dertil indrettede "madkælder".

Min madpakke var god og bragte mig næring, velvære og en kærlig hilsen hjemmefra.

En sjusket mor med chokoladetern

Sådan var det, og det er sådan, jeg siden hen har tænkt om det:

Næring, velvære og en kærlig hilsen hjemmefra. Tre i en og samme pakke.

Udelukkende sund med både spegepølsen og chokolademaden med banan til sidst var den nok ikke, selv om det hele var på rugbrød, som så vidt jeg ved, stadig er tilladt for de fleste.

Men lækker synes jeg, der skulle spise den, at den var. Her til fint pyntet og appetitligt indpakket. Jeg forestiller mig, at den også nu ville kunne få børn til at glæde sig til spisefrikvarteret. Og jeg tror faktisk også, at nogle med mere forstand på ernæring end jeg, ville synes om det.

Måske var det netop dette med tre i en: næring, velvære og en kærlig hilsen hjemmefra jeg selv havde i baghovedet, da det i mange år var min tur til hver aften ved spisetid at bikse børnehave- og skolemadpakker sammen.

At få disse til hver dag at være festlige og spændende, lykkedes bestemt ikke, men ud fra tre i en konceptet kom der både rugbrødsmadder med pålæg, en lille bolle, små tomater, agurke- og gulerodsstave, kyllingelår og osthaps i.

OG somme tider også et par tern chokolade eller lidt andet sødt til dessert.

OG på nogle dage også bare det, der var i køleskabet, en klapsammenmad, eller et par flutes med et eller andet.

Så vidt jeg ved, var der ingen pædagoger eller lærere, der kommenterede de madpakker. Ej heller blev jeg ringet op af børnehaven og skolen eller indkaldt til en samtale om, at mine børn grundet de chokoladetern, som jeg, deres mor, af uvidenhed, kærlighed eller sjusk, kunne finde på at sende med dem, var i fare for mistrivsel, fedme, drillerier eller misundelse fra de andre børn.

Så vidt jeg ved, blev der af samme grund heller ikke sendt en indberetning til kommunen vedrørende en bekymring for mine børn og den måde, jeg som moren med chokoladeternene, var i færd med at ødelægge mine børns liv og fremtidsudsigter.

Hvad må der være i en madkasse?

Hvad er det egentlig, der får mig til nu at gå op i både de pakker med mad, jeg som skolebarn bragte med mig hjemme fra, og dem jeg selv lavede til mine børn?

Jo, det er, fordi der den seneste tid har været særligt megen tale om netop børn og madpakker og ikke mindst, hvad der må være i de børns madpakker.

I flere institutioner og skoler vil pædagogerne og lærerne i den forbindelse bestemme, hvad forældrene putter i madkassen. Nogle steder formuleres det så kontant, at det er forbudt at give børnene en godbid med i madpakken. Et halvt stykke groft rugbrød med pålægschokolade om fredagen er således også forbudt, og de forældre, der ikke overholder det, kan se sig om efter et andet sted til deres barn.

Hmm. Jeg er godt klar over, at der både skal være en solid bund og masser af sunde sager i den kasse, for at børn skal have energi til hele dagen og til både læring og leg. Jeg tænker også, at det naturligvis er helt på sin plads at tage en fornuftig snak med forældre, der udelukkende putter sød yoghurt, hvidt brød og mælkesnitter i madkassen. Det kan ingen børn trives ved og lære på.

Ganske på samme måde som børn ikke har godt af prinsesseskørter og bare fødder i sandaler i frostvejr.

Institutioner og skoler må hjertens gerne komme med både ideer, overvejelser og forslag, ligesom de selvfølgelig også skal påpege de problemer, der måtte være.

Men jeg tror ærligt talt ikke, at standardisering og diktater er det, der skal til, når det gælder madpakker.

Ingen forældre bryder sig nemlig om at blive sat ud af spillet.

Hvilket både loven og den sunde fornuft i øvrigt også siger.

At en kærlig hilsen hjemmefra så også kan formuleres med andet end chokolademad med banan eller chokoladetern, vidner de fine, sjove og kærlige hjerter eller sirligt tegnede sole på børnenes medbragte servietter om.

Men måske er der både plads til lejlighedsvis chokoladetern og små hilsner på servietten i en og samme madkasse?

Jeg tror, jeg vil foreslå min datter at anskaffe to rummelige nogen af slagsen, når hendes to små om et halvt års tid skal begynde at gå i børnehave.

Kan kasserne ikke fås rummelige nok til begge dele, må de i stedet for en madkasse med søde katte, Hallo Kitty, Cars eller Spiderman se at få fat i en skovhuggerkasse.